

Тихий сон по горах ходить,
за рученьку щастя водить.
І шумлять ліси вже тихше,
сон малі квітки колише.
Спіть, мої дзвіночки сині,
дикі рожі в полонині!
Не шуміть, ліси зелені,
спати йдіть, вітри студені!

Най квіточки сплять здорові,
най їм сняться сни чудові!
Аж на небі зазоріє,
сонце їх, малих, зогріє:
І зогріє, поцілує, і світами повандрує.
Тихий сон по горах ходить.
за рученьку щастя водить.

1899
